

pealinnast Baug'esse tulnud, oli selle aptheki osalt oma folkuhoitud rahaga ostnud, osalt ühe onu abiga, kes üks hiljuti Ministriks nimetatud riigi-aaukandja oli, ja oli nüüd seia tulnud, omale kindlat elupaika asutama ja oma ilmalikku wara rohkendama. Et see mitte enam õige noor naesterahwas, kes tema majapidamist talitas, mitte tema abikaasa ei olnud, waid tema wanem õde, seda saadi waewata wälja, niisamati ka, et ühegil naesterahwal weel õigust tema armastuse ja truuse peale ei olnud. Mis lai nurm kõige Baug'e linna teu-himulistele emadele ja tütretele!

Temaga tuttawaks saada oli raske, sest tänine oli tema, koguni teifiti kui tema lahke õde, ennast kõigeist perekondadest eemal hoidnud, oli koguni lausunud, et tema sealise seltskonna tutwust mitte ei otsida, waid oma lõbusa kodueluga täitsa rahul olla. Olgu nüüd, et teda Baug'e tenakeste wõrkude eest hoiutatud, olgu, et temal nõuu oli, ilma wälise abita linna ilusate tütrete kesks isse ümber waadata — lühidelt, esiteks elas tema waike rõõmuga oma targa ja lahke õe pehme walitsuse-kepi all, kõikidest hoolimata ehk nende järel igatsemata.

Uga kes wõib ennast kõige oma ettewaatamisega kõige juhtumiste eest hoida! Weike kelmsik jumal-poisike leiab oma ohwrit ka rohu-klaaside ja

salwi-pottide kantside takka. Ka waeke aimamata Eduard'i ümber oli tema juba ammu lehwinnud, et seda kohta leiaks, kust nool sisse lennata wõiks. Ja tema leidis selle, pani peidupaigast noole lendama ja kindla-meeline aptheker oli haawatud, oli wangis ja wõimatu tema käes.

Uga misjugasest kujus tuli ka aptheki-peremehe saatus tema kallale! Aimamata istus Büchner ühel päewal oma leti taga, oma abiliseega, ühe kõrgest haritud ja kõrge andetega noore mehega, Ministri-onu wiimast käsku arutates, kuna õpipois ühes nurkas mitmesuguseid rohtusi juures müüeris peeneks tõukas, kui üks lahti läks ja üks ostja sisse astus. Et see üks naesterahwas oli, sellepärast ruttas peremees i'e soowimise järel pärima.

Seal oli, nagu tõlaks aamu nõör, nagu wi-hiseks nool ja nagu hirwitaks Amor: „Märkis! märkis!“ Ja, märkis oli nool, oli sügawast waeke apthekre südames.

Tema ees seisis üks naesterahwas, pikk, sirge ja siiski pehm kaju. Kena pea, kaunistatud rohke, kenama musta juuksetega, seisis ümmarguste õlade peal, tulised mustad silmad hiilgaswad kõrwetates ühest näust, nagu „Lumiwalgetese“ lille-roosi nägu muiste-juutus, ja see lille-roosi karm paistis musta filmade ja juuksete kõrwas seda selgemini wälja. — Kas oli „Lumiwalgetese“ muiste-jutt tõeks saanud?